

Проповед 220

Ново сърце

Прочит: Еремия 31, 31 - 34

Скъпи братя и сестри,

Нашето време е свързано с бум на сърдечните заболявания. Все повече хора страдат от заболявания, свързани със сърцето. Казва се дори, че този тип заболявания - на сърдечно съдовата система, са бич за човечеството. С помощта на модерните средства за информация до нас достигат все повече новости, също така и новости от областта на медицината. През декември 1967 година, до хората от тогавашния свят достига една интересна новина - на 54 годишния Луис Васакански е присъдено сърцето на един загинал в катастрофа млад човек. Досега немислимото се получило благодарение на един екип от около 31 човека - това била първата успешна операция по присаждане на сърце. Може би тогава хората са си мислели, че са успели да победят смъртта, макар че, както се оказва по-късно, това е съвсем малка част от истината. Сърцето обаче си остава централен орган за човешкото тяло и затова има много голямо значение за човека. Когато сърцето спре да бие, това означава края на живота за човека. Сърцето има голяма важност за организма на човека.

Библията разглежда сърцето в съвсем друга светлина – сочи сърцето като централен орган в общението между Бога и човека. Сърцето има централна функция в нашите взаимоотношения с Бога. Там според Библията се съсредоточават чувствата ни (Йоан 14, 1; Естир 1, 10). То означава и "разум" (1Кор. 2, 9), и "разбиране". Още, *сърце* е обща дума за духовното естество на човека (Ис. 1, 5; 2. Кор. 4, 6). Говори се обаче и за светлината, която грее в сърцата ни и ни учи за Христос, Който ни разкрива Бога. За сърцето се казва, че е пълно със зло (Екл. 9, 3), измама (Ер. 17, 9), извор на всеки грях и престъпление (Матей 15, 19), но и на вяра (Римл. 10, 10). "*Господ гледа на сърце*" (1. Цар. 16, 7), не на лице; и ни заповядва да обработваме сърцето си, като най-важната част от естеството ни, а не да гледаме на лице, на външност (Пс. 4, 4). Въобще сърцето е много важно в контекста на Библията. Една приказка от Вилхелм Хауф, която поне в моето детство беше много известна, разказва за беден въглищар, който живеел в планината Щварцвалд. В нещастieto и нуждата си сключва сделка с един лош дух - тази сделка му позволява да стане богат човек, но трябва да даде на лошия дух сърцето си, а вместо това да получи обратно един студен камък. Наистина, този млад въглищар получава богатство, пътува по широкия свят и става все по-богат и по-богат. Дава много пари назаем с лихва и няма никакво състрадание или съжаление към хората, на които е дал пари. Не познава никаква любов. Презира и отхвърля майка си, отнася се зле със съпругата си, защото помага на бедните. Накрая един добър дух му помага да получи обратно сърцето си. Тази приказка само ни показва колко голямо значение има сърцето. В днешния текст се говори също за сърцето.

1. Непотребността на старото сърце. За да се нуждае някой от ново сърце, първо трябва да е установено, че старото е непотребно. А това съвсем не е трудно да се установи. По времето на пророк Исаия и на пророк Еремия народът до такава степен се беше отдалечил от Бога, че вече не Го познаваше. Сърцата им бяха запълнени с други

неща, кланяха се на идоли и следваха измислени богове. Нямаше и помен от живата връзка с Бога, която съществуваше по времето на Мойсей, Исус Навин, Съдиите или цар Давид. Това време беше отминало и хората бяха отхвърлили Бога по категоричен начин. Затова Бог ги беше наказал и беше разпръснал народа на Израел. Северното царство беше отведено в плен, предстоеше същото да се случи и с южното. От тях беше останала само малка част от това, което беше Израел по времето на цар Давид например - бяха сянка на великото царство, което някога съществуваше. Нещо се беше променило и за да се върнеш старото време, времето, в което Бог бе близо до своя народ, трябваше да има отново промяна. Много по-рано, в книгата Битие е записано (Битие 6, 5): **"И като видя Господ, че нечестие то на човека по земята се умножава и че всяка мисъл и наклонност беше постоянно само зло..."** Още тогава, в зората на човечеството, стремежът на хората беше да вършат зло. И сърцето на човека става зло, когато е далеч от Бога. Това е правило, което се доказва отново и отново. След царуването на цар Давид народът на Израел тръгна стремглаво надолу, що се отнася до взаимоотношенията с Бога - първо се раздели на две, а след това и се отделиха от Бога. Само една глава след нашия текст се казва: "Защото израелтяните и юдеите са извършвали само това, което беше зло пред Мен, от младостта си; защото израелтяните не правеха друго освен да Ме разгневяват с делата на ръцете си, казва Господ (Еремия 32, 30)." Народът на Израел беше вършил само зло, а Бог се гнуса от зло. Злото и грехът държат Бога на разстояние. Една история ни казва нещо за зависимостта между Бога и злото. Един човек намерил младо орле, което било изпаднало от гнездото си. За да го спаси от сигурна смърт, го взел със себе си и почнал да го храни заедно с пилетата, които отглеждал. Така орлето израснало и станало орел. Един ден го посетил приятел, който бил загрижен за природата и го попитал защо не пусне орела на свобода. Човекът му отговорил: "Това тук не е наистина орел. Изглежда като орел, но отвътре е пиле". Гостът помолил да опита да научи орела да живее като орел. Домакинят се съгласил. Тогава гостът взел орела, вдигнал го високо, колкото можал, и го пуснал да лети. Орелът, обаче, видял пилетата и се затичал към тях. Човекът не се отказал и качил птицата на покрива на къщата. Казал му: "Ти си орел и трябва да живееш като орел". Орелът, обаче, видял пак пилетата и щом тупнал на земята, се затичал пак към тях. Последвал трети опит. Този път човекът взел птицата и отишъл с нея в планината. Там нямало пилета; орелът, обаче, пак не политнал, а започнал да се оглежда около себе си, потрепервайки. Тогава човекът насочил погледа на птицата към слънцето. Орелът погледнал натам, разперил крила и повече не се върнал. Орелът бил израснал с пилета и неговият стопанин го смятал за пиле, обаче той си оставал орел. Когато допусках злото в себе си, Бог ще бъде далеч от теб; и обратното важи също така добре. Ако искате да сте Божии, ще се отдалечавате от греха и злото и ще живеете така, както Бог е поискал от вас.

2. Заветите, които Бог е сключвал с хората. Част от текста, който прочетохме, гласи: **"Ето, идат дни, казва Господ, когато ще сключа с Израелевия дом и с Юдовия дом нов завет; не такъв завет, какъвто сключих с бащите им в деня, когато ги хванах за ръка, за да ги изведа от Египетската земя; защото те престъпиха Моя завет, поради което Аз се отвърнах от тях, казва Господ."** Божият народ се нуждаеше от нов завет. Защо се беше случило така, че заветите не се получаваша, защо Бог не успяваше да сключи подходящ завет с хората? До този момент можем да изброим няколко завета, които Бог сключи с хората: завета след потопа, белязан с дъгата; завета с Авраам; завета с Яков; завета на планината Синай; завета при влизането в Обетованата земя. И това са само по-значимите от тях. Бог беше сключвал и други завети, по малки по обхват. Защо се проваляха заветите на Бога? Причината за това беше много проста - поради човека, поради злото му сърце, поради факта, че сключваните завети един след друг бяха

потъпквани и считани за нищо. Затова бяха виновни хората. Те, както онзи орел, искаха да живеят като пилета, а не като орли, да се съобразяват с този свят, а не с вечния живот. Хората проваляха всяка една инициатива, проваляха всяко едно намерение на Бога за възстановяване на връзката. Затова Бог реши да направи голяма стъпка, не просто да промени завета с народа си и с хората въобще, а да промени сърцата им, за да има шанс новият завет. Новият завет можеше да се осъществи само, ако се променяха сърцата на хората, за да станат такива, каквито трябва да бъдат.

3. Новият завет и новото сърце. Хората се нуждаеха от промяна и затова Бог реши да се намеси радикално. Ако се върнем към примера отначало, когато едно сърце е много болно, колкото и медикаменти да му даваш, колкото и пъти да се опиташ да го възстановиш, няма да се получи. Една трансплантация на едно младо, силно и здраво сърце, обаче, ще помогне. Тогава нещата наистина ще се променят, тогава няма да има нужда да трепериш да не ти се случи нещо, тогава няма да имаш нужда от медикаменти и почивка, тогава ще можеш да живееш пълноценен живот. Затова Бог реши да промени състоянието на човека. Той знаеше, че намеренията на човешкото сърце **"са зло още от младините му"** (Битие 8, 21) и реши да направи предсказаното чрез пророк Езекиил (36, 26): **"Ще ви дам и ново сърце, и нов дух ще вложя вътре у вас, и като отнема каменното сърце от плътта ви, ще ви дам меко сърце."** Бог иска да махне камъка в човешките гърди и да промени човека отвътре навън. Поради греха, човешкото сърце, което Бог беше сътворил, се беше вкаменило и не искаше да слуша Създателя. Хората с каменно сърце, като въглищаря от приказката, чуват само своя глас и своите желания, а са глухи за Божия глас и за другите хора. Това каменно сърце не може да върши никаква работа, затова е по-добре да го махна и да дам ново, което е здраво, казва Бог. След това Бог има още планове: **"И ще вложя Духа Си вътре у вас и ще ви направя да постъпвате според наредбите Ми, да пазите законите Ми и да ги извършвате (Езекиил 36, 27)"** Сега може да се получи. Бог не може да работи с каменни сърца, Той работи с меки сърца, които са чувствителни към Неговия глас. В такива сърца може да живее Божият дух, такива сърца са готови да изпълняват Божията воля. Такъв завет искаше Бог да склучи и знаеше, че ако склучи този завет, ще се промени целият свят: **"Но ето завета, който ще склуча с Израелевия дом след онези дни, казва Господ: Ще положи закона Си във вътрешностите им и ще го напиша в сърцата им; Аз ще бъда техен Бог и те ще бъдат Мой народ;"** Бог ще промени нашите сърца и ще промени вътрешния ни свят, само с една цел: за да можем да станем отново Негов народ. Съзнавате ли колко важно е това заявление? Всичко, което Бог прави, има една цел - да можем ние, хората, да бъдем отново Негов народ. Грехът беше дошъл и беше успял да отдели човека от Бога. Отделяйки го, грехът вкамени човешкото сърце и го направи нечувствително за Бога и глухо за Неговия глас. Това отделяне от Бога направи света такъв, какъвто е. Бог обаче толкова много ни обича, че реши да промени това, реши да прати Някой, Който да промени статуквото и да ни изчисти от греха, да направи нашия живот истински: **"и няма вече да учат всеки ближния си и всеки брат си и да казват: Познайте Господа; защото те всички ще Ме познават - от най-малкия до най-големия между тях, казва Господ; защото ще простя беззаконието им и греха им няма да помня вече."** Бог ще направи нещо, което да Го направи познат за целия свят. Какво ще бъде това нещо, какво ще направи Бог? Това именно е Новият завет, за който пророкът ни говори - Исус Христос. Исус Христос дойде и промени всичко. Само чрез Исус Христос имаме прощане и само чрез Исус Христос целият свят познава Господа. Господ става познат на целия свят чрез делото на Исус Христос на кръста. Бог направи този нов завет достъпен и познат на всеки един. Чрез този нов завет Бог прости

беззаконието на хората на тази земя. Бог в милостта си прости всичкото ни зло и ни подари ново сърце - само чрез Исус.

4. Как мога да стана част от този нов завет? Как мога да получа това ново сърце? Отговорът е много прост - доверете се на Исус! Всеки, който осъзнае своята собствена безпомощност и слабост, своя провал, и види каменното си сърце, ще поиска да се промени, ще поиска да живее новия живот, който Бог обещава, ще поиска да бъде част от Новият завет, който Бог сключва с този свят чрез делото на Исус Христос на кръста на Голгота. Ние можем да се оправдаем и да станем част от този Нов завет, само защото Бог прати Своя Единствен Син да умре за греховете ни. Поради никоя друга причина. Нашият провал е явен, Божието спасение е нужно. Бог отива обаче на Голгота, жертва се, понася целия грях на целия свят, за да живеем ние. Апостол Йоан ни казва в своето послание (1. Йоан 3, 1 - 3): **"Виждете каква любов ни е дал Отец, да се наречем Божи деца; а такива и сме. Затова светът не познава нас, защото Него не позна. Възлюбени, сега сме Божи деца и още не е станало явно какво ще бъдем; но знаем, че когато стане явно, ще бъдем подобни на Него, защото ще Го видим, Какъвто е. И всеки, който има тази надежда в Него, очиства себе си, както Той е чист."** Исус е умрял за нас. Той възкръсна, за можем и ние да възкръснем заедно с Него и да можем да се наречем Божи деца. Чрез Неговото дело ние можем да имаме новите сърца и Божия дух в себе си. Само Исус е нашата надежда и надеждата за този свят. Той е нашият шанс за вечен живот, нашият Ходатай и Спасител.

Важно е да осъзнаем няколко неща: на първо място, това, което ни казва Еремия - ние сме в окаяно състояние. Нашите сърца са вкаменени и природата ни не желае да има нищо общо с Бога. На второ място, ние трябва да осъзнаем, че живеейки без Бога безсмисления си ежедневен живот, нямаме никакъв шанс нито за небето, нито дори и на тази земя да бъдем щастливи. На трето място, трябва да осъзнаем, че Бог иска промяната и има план. Този план ни казва, че можем да бъдем спасени, ако допуснем Бог да направи спешна трансплантация - да вземе от гърдите ни каменното ни сърце и да сложи там меко сърце, чувствително към Неговия глас. На четвърто място, трябва да осъзнаем, че това дело става само чрез Исус Христос. Исус Христос отива на кръста за нас и в тези дни преди празника Възкресение можем и трябва да го осъзнаем. Погледнете към Голгота и ще видите Новия завет, който Бог е сключил с вас; и ще осъзнаете, че чрез този завет Бог ни дава шанса да станем негови деца. Хванете се за Исус и живеете в този завет, който Бог иска да сключи с нас. Бог е смисълът на живота ни, Той е единствената ни надежда. Доверете Му се и имайте Неговия Дух върху себе си, и меко сърце, и отворени уши, за да Го слушате. Нека Бог да бъде с нас. Амин.